

25. december - Božič, dnevna maša

Iz 52,7-10

Starozavezno berilo pri božični dnevni maši je iz drugega dela Izaijeve knjige, ki ga imenujemo "Knjiga tolažbe", saj je delo neznanega pisca (ki pa deluje v duhu zgodovinskega Izaija), ki je bil tudi sam z drugimi vred deležen izgnanstva. Odlomek nas popelje med jeruzalemske razvaline (po letu 586 pred Kr.). Od severovzhoda, izza Judejskih višav ("na gorah") se približuje glasnik iz Babilona, kjer so izraelski izgnanci do nedavnega pričakovali povratek. Glasnik prinaša novico veselega oznanila, kot je rojstvo sina ali neka zmaga, ki jo je treba uradno oznaniti vsem. Omembe vredno je, da so grški prevajalci Svetega pisma kaki dve in pol stoletji pred Kristusom v tem odlomku uporabili za glasnika izraz evangelista (εὐαγγελιζόμενος).

Vesela novica je naslednja: veličastna sprememba se je zgodila. Vsebina sporočila je najprej izražena s splošnimi izrazi, kot "dobro" ali "lépo" ali "srečno" (zanimivo, da uporablja isti izraz, "tob", ki je v poročilu o stvarjenju uporabljen za Boga, ki je svoje delo vsak dan ocenil kot "dobro"). S seboj pa prinaša "mir" in "odrešenje". Ta dva pojma pa sta važna v Svetem pismu in zaslužita posebno pozornost. Naš izraz "mir" kot tudi "eiréne" grškega Svetega pisma samo delno označujeta hebrejski "šalóm". Koren tega izraza sam po sebi pomeni rešenje, to je položaj popolnosti, celovitosti in svežine, to pa povzroči pomirjenje (torej "šalóm" v smislu "mir") vsakega človeka vsak trenutek in v vsaki razsežnosti njegovega bivanja.

Če upoštevamo vse to, bi lahko rekli, da je naše besedilo bolj primerno za veliko noč kot za božič. Te očitke smo že slišali. Res je, da naše besedilo ni primerno za naš idilični malomeščanski božič, ki se omejuje na postavitvev ali celo samo na ogled jaslic, pa na mladostno nostalgijo božičnih pesmi in morda še na potico. Je pa zelo primerno na svetopisemski božič, o katerem nam Lukov evangelij poroča, da je množica nebeške vojske hvalila Boga in govorila: »Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so mu po volji,« (2,14).

Mir torej, in to svetopisemski "šalóm", položaj celovitosti. Tej pa pri nas manjka

nekaj bistvenega: sprava. Vsi poznamo "spravo" leta 1990 v Kočevskem rogu, ko so zlorabili nadškofa Šuštarja in se šli "spravo" s figo v žepu. In ta figa v žepu vztraja vseh 32 let do današnjega dne. Brezupno je misliti, da bo prišlo do resnične sprave in svetopisemskega "šalom", dokler ne bo ne samo pokopana, ampak tudi pozabljena generacija tistih, ki jim je laž njihova nesmrtna duša. Šele ko bo nastopila generacija, ki bo razumela, kaj je položaj celovitosti in svežine, bo slovenski narod doživel svoje resnično odrešenje. Ne ugibajmo, kdaj bo to. Raje molimo, da bi Bog skrajšal čas pokore in očiščevanja, vsakoletni božič pa naj nas spominja na pot, ki je še pred nami.